

29 april 2019

De Poort van Dijk

Vrij!

Wijdbeens, met verbeterde gezichten en trage slagen komen ze me tegemoet. Veelal op zonnige weekenden waarin een gevoel van vrede op aarde dichtbij is. Vanwaar toch die haast, dat bijna agressieve doortrappen? Vragen kan niet: in een ommezien zijn ze verdwenen.

Hoezeer ik het ook tracht, ik begrijp het niet. In de huidige haastige wereld zou je verwachten dat een ommetje fietsen rust zou moeten brengen in de mens. Het ergste is eerlijk gezegd nog, dat ik mezelf betrap op de neiging om spijkertjes op het wegdek te zaaien, zodat de agressievelingen wel móeten indammen. Dat laatste is geen fijne constatering.

Binnenkort vieren we in Nederland weer het feest van de bevrijding. Staan we stil bij de gewelddadige zinloosheid die de wereld teistert in afschuwelijk oorlogsgeweld en alles wat daar onlosmakelijk mee samenhangt. Hoewel het 4 en 5 mei comité alleen bij de 'eigen' oorlog en bevrijding stil wil staan, gaan mijn gedachten toch stiekem uit naar al die andere geweldsgruwelen die mensen elkaar aandoen.

Het onvoorstelbare leed dat mensen soms moeten lijden ... Er zijn geen woorden voor. Altijd hoop ik dat ik niet in staat ben om een ander zoiets aan te doen. Maar de heimelijke wens om spijkertjes op het fietspad te strooien... daar is al het zaad gezaaid voor grotere, ongedachte daden.

Het woord 'bevrijding' zit niet alleen vastgeklonken aan grote misstanden als gevangenschap in oorlogen, vluchtelingenkampen of ketenen van slavernij. Bevrijding begint veel kleiner, in de allereerste plaats bij de individuele mens zelf. Om preciezer te worden: bevrijding begint in mijzelf.

Bevrijding is: liefdevoller trachten te kijken naar al die wijdbeense, trage slagen van de trappers, naar die verbeterde gezichten ... Maar ook in mildheid proberen te kijken naar mijzelf en mijn heimelijke wens om daar een lichtelijk agressief stokje voor te steken.

Er valt nog veel te leren!

Foekje Dijk